

olyan a helyzet, mintha két halálos ellenség állna egymással szemben, amikor könnyen előfordulhat, hogy az egyik gyanus mozdulatánál a másik elűti: a revolverét, nehogy egy fontos pillanat elvesztésével behozhatatlan hátrányt. kerüljön.

Igy értelmezendő Rooseveltt április 15.-i sürgőnye, melyben 25 éves fegyverszünetet ajánl fel. Ez az ajánlat tökéletesen megfelel a demokrata-humanista-pacifista világnézetnek, de sajnos féltő, hogy a világgazdasági és világpolitikai objektív tényezők még mind a két fél jószándéka esetén is meg fogják akadályozni, hogy a gazdasági válság bizonyos mélypontján a második imperialista háború, vagyis a fegyveres küzdelem a világ nyersanyagkészletének és gyarmatbirodalmának újabb elosztásáért meg ne induljon.

É V S Z A K O K B A L L A D Á J A

Irta: DARVAS SZILÁRD

*A rongyos szél, e fürge rikkancs
hogy nagyobb legyen a hatás,
végignyargalt a fél világon
s ordított: külön kiadás! —
a tél fütyül a szerződésre
és végleg farba rugta azt,
az írott eskü ellenére
hátbatámadta a tavaszt.*

*A nyár így szólott: ejnye, ejnye,
s az ős borzongva kacagott,
kéjelegve komédiáztak
két szomszéd bolond évszakok,
egyik borongó, méla lélek,
ki holdkóros csodákra vár,
a másik szerint a tavasztól
még nagyon messze van a nyár.*

*De azért konferenciáztak
és tiltakoztak nagyokat,
amíg a tél a frontra küldött
minden épkezláb fagyokat,
vad harci kedve eltemetve,
hogy ellenálljon bármi is
s egy márciusi fagyos éjen
csatát vesztett az április.*

*Igy lett a tavasz téli gyarmat
és hogy jogosan, tiszta ügy,
s hidegtől reszkető faágon
cenzurázva lett mind a rügy,*

dühöngve tomboltak a télben
a diktátori rigolyák
s egy jegeshangú rendelettel
eltörölték az ibolyát.

Virágnak, énekes madárnak
egyaránt nem volt kegyelem,
fehérben járt mind a hat hónap,
oly példás volt a fegyelem,
a nyár szaladgált fűhöz-fához,
s az új szomszéd csak röhögött,
már úgy nézte a júliust is,
mint néki rendelt örököt.

És egy reggelen összecsaptak,
a földre szürke köd borult,
a nap is félve, eszelősen
nézte a szörnyű háborút,
főledve lett a szentszövetség,
amit a nyárral megkötött,
halvány köpenyét összehúzva
didergett egy felhő mögött.

Nyugat felől, mint harci tankok,
úgy omlottak a lavinák
s az augusztus még el se mondta
az ütközethez az imát,
már hullva volt a nagy csatában
és kékre fagyva elhevert
és mindenkit, ki ellenállott,
a tél nevetve elsepert.

Az ősz mindebből mit sem értett,
csak melengette otthonát
és a túsúló hervadásról
épp egy rossz verset komponált,
mikor kidobták az avarba,
durván röhögte ott a tél
s a róla írt sok gyatra versért
szemenköpte a falevél.

Igy lett a tél a föld királya
és ír itt minden sziveken,
hogy tudjon ember embert ölni
megfontoltan és hidegen
s kinek fejére nyári napfény
ragzoi sugaras glóriát,
tanádjön el és ne nevesse
ecc a tiszta históriát.